

Hồi 5

Biến Hóa Lạ Kỳ

ió rít mang theo kinh phong, lạnh muốn buốt xương.

Có ai biết được, nóng nhất và lạnh nhất, đều có một cảm giác như nhau?

Đinh Hỷ biết.

Y xông vào trong thương trận này, như xông vào trong một lò lửa đang thiêu đốt hừng hực.

Trái tim của Đặng Định Hầu chùng xuống.

Đinh Hỷ không thể chết được.

Nhất định Đinh Hỷ phải đem y lại chỗ phong thơ và mấy người chết, nhất định phải tìm ra bí mật người nào đã phản bạn.

Có điều Đặng Định Hầu cũng biết, Vương đại tiểu thơ và Kim Thương Dư sẽ không ngừng tay.

Y chỉ còn nước trừng mắt nhìn Đinh Hỷ đâm đầu vào lò lửa, rồi trừng mắt nhìn y bị hai cây thương móc lên trời.

Bỗng nghe có tiếng la nhẹ, có tiếng hô khẽ, một vật gì đó bay lên trời.

Bay lên không phải là Đinh Hỷ, mà là cây Kim Thương của Dư Tam gia!

Cao thủ đang đấu với nhau, binh khí có chết cũng không thể rời khỏi tay, cây Kim Thương của Dư Tam Gia tại sao lại rời khỏi tay y?

Chính cả y cũng không biết rõ lý do.

Trong khoảnh khắc trước khi Kim Thương Dư sút tay ra, y thấy có một người xông vào giữa bóng hai cây thương của y và Vương đại tiểu thơ, hai cây thương đều đâm lại người của người đó.

Y muốn ngừng tay cũng không kịp.

Có điều ngay trong khoảnh khắc đó, người đó bỗng cong người lại, thoát qua mũi thương của y, một bàn tay đặt lên cây thương, bàn tay kia đụng nhẹ vào eo lưng của y.

Người của y lập tức bị đụng ra ngoài bảy tám bước, cây Kim thương cũng đã sút tay bay lên.

Y chỉ có nước nhìn, bởi vì một bên người y đã bị tê rần, ngay cả một chút sức lực cũng không thi triển ra được.

Gần hai mươi năm nay, y đã từng trải qua trăm trận lớn nhỏ, hầu như chưa bao giờ bị bại qua lần nào.

Y nằm mộng cũng không nghĩ ra được, có người có thể chỉ trong một chiêu đã đoạt được cây Kim thương trong tay mình, lại càng không ngờ được người đó là một kẻ trẻ tuổi như Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ cầm trong tay cây Kim Thương, trong chớp nhoáng đã công ba chiêu liên tiếp, vừa nhanh, vừa độc, vừa chính xác.

Gương mặt của Kim Thương Dư lại càng trắng bệch ra.

Y đã nhìn ra chiêu thức Đinh Hỷ đang sử, chính là trong thương pháp độc môn Xà Thích của y.

Mới trong khoảnh khắc trước đó, y còn đang sử dụng chiêu thức đó để đối phó Bá Vương thương.

Thật ra, y đã đem chiêu thức lợi lại nhất, độc địa nhất trong Xà Thích ra sử dụng, nhưng chiêu thức vừa thi triển ra, đã bị phong tỏa không có đường tiến tới, không cách nào phát huy được oai lực đúng lý của nó.

Đinh Hỷ hiện giờ chỉ đánh ra ba chiêu.

Chỉ trong ba chiêu, y đã đánh tới trung tâm của Bá Vương thương, bỗng nhiên mũi thương móc xéo lên, y la khẽ lên một tiếng:

- Đi!

Chỉ nghe vù một tiếng, cây Bá Vương thương nặng bảy mươi ba cân bị y nhẹ nhàng móc lên, đem theo kinh phong bay vù vù ra ngoài.

Vương đại tiểu thư thì loạng choạng bước lùi bảy tám bước.

Đinh Hỷ bung ngược người lên cao, một bàn tay tiếp lấy Bá Vương thương, bàn tay kia ném cây Kim thương lại cho Dư Tam gia.

Kim Thương Dư chỉ còn cách đưa tay đón lấy.

Đợi đến lúc y cầm trong tay cây Kim Thương, y phát giác ra người của mình đã hết bị tê, sức lực đã hồi phục lại như cũ.

Đinh Hỷ đang nhìn y mỉm cười.

Kim Thương Dư cắn chặt hàm răng, cổ tay rung lên, cũng trong một khoảnh khắc công ra ba chiêu.

Ba chiêu ấy chính là ba chiêu mà Đinh Hỷ đã sử dụng để đối phó với Bá Vương thương ... Thanh Xà Xuất Động, Bàn Xà Thổ Tín, Xà Vĩ Thương, chính là ba chiêu sát thủ trong Xà Thích thương pháp.

Y khổ công luyện cây Kim thương đó ít nhất đã được ba mươi năm nay, y tin rằng mình sử ba chiêu ấy không hề thua kém Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ đã xông vào được trong Bá Vương thương chỉ với ba chiêu, tại sao y không thể?

Nhưng y cứ nhất định là không thể.

Ba chiêu đánh ra, y lập tức phát hiện cả người mình đang bị một thứ lực lượng nào đó đè nén.

Cây thương của y nếu là rắn độc, cây thương trong tay của Đinh Hỷ là khối đá nặng ngàn cân.

Khối đá này trong phút chốc đã đè vào thất thôn của con rắn độc.

Chỉ nghe Đinh Hỷ kêu khẽ lên một tiếng:

- Đi!

Kim Thương Dư cảm thấy một lực lượng to lớn không thể kháng cự được ủa lại, cả người y đã bị đè cứng, cây thương trong tay vụt bay ra ngoài.

Trong một khoảng thời gian nhỏ, cây thương của y đã rời khỏi tay đến hai lần.

x X x

Kim thương sáng lạn, Kim thương bay như móng cầu vòng, phập một tiếng, cắm xuống đất bên cạnh Dư Tam Gia.

Dư Tam Gia không động đậy, cũng không mở miệng.

Bá Vương thương cũng đang cắm bên cạnh Vương đại tiểu thư, cán thương còn đang không ngót rung rung, ngân lên như tiếng đàn.

Vương đại tiểu thư cũng không động đậy, cũng không mở miệng, gương mặt trắng bệch đã biến thành đỏ au, đỏ đến độ làm cho cặp môi biến ra thành trắng.

Đinh Hỷ nhìn cô cười cười, rồi nhìn Dư Tam Gia cười cười.

Y chỉ bất quá cười cười, không nói ra những lời gì khó nghe.

- Cỡ thương pháp bao nhiêu đó của hai vị, tranh nhau làm quái gì? Khoe khoang làm quái gì?

Câu nói đó không hề thốt ra, cũng đâu cần thốt ra ... Y dùng Xà Thích của Kim Thương Dư đánh bại Bá Vương thương, lại dùng Bá Vương Thương của Vương đại tiểu thư đánh bại Kim Thương Dư.

Đây là sự thật.

Sự thật ai ai cũng nhìn thấy, vậy thì cần gì phải nói ra.

Vì vậy y chỉ bất quá cười cười, cười vẫn còn cái kiêu ôn nhu, làm cho người ta mê thích.

Có điều trong cặp mắt của Vương đại tiểu thư, y cười còn độc hơn cả rắn độc, còn bén nhọn hơn cả kim chích.

Cặp mắt trong sáng rực rỡ của cô đã có nước mắt ứa ra, cô bỗng nhiên dậm chân một cái, quơ tay chụp cây Bá Vương thương, kéo theo người, còn tay kia kéo Đỗ Nhược Lâm nói:

- Chúng ta đi thôi!

Đỗ Nhược Lâm chỉ còn cách bỏ đi.

Cô không muốn đi, nhưng không dám không đi, đi được vài bước, nhịn không nổi lại quay đầu lại.

Đợi đến lúc cô quay đầu lại lần nữa, nước mắt đã ràn rụa trên mặt.

Kim Thương Dư còn đang đứng ngăn người ra đó.

Kim Thương Dư nhìn như si như dại vào cây Kim Thương.

Cây Kim thương ấy vốn là niềm vinh dự vô cùng lớn lao trong đời y, nhưng bây giờ nó đã biến thành nỗi nhục nhã.

Gương mặt của y không lộ vẻ biểu tình gì, trong lòng y có mùi vị gì, cũng chỉ có một mình y biết.

... Thống khổ và bi thương, cũng giống như cặp vú của vợ mình, không thể để cho người khác nhìn được.

... Thống khổ càng lớn, càng phải thu dấu đi.

... Vú, không phải cũng như vậy sao?

Kim Thương Dư bỗng nhiên bật cười lên, y mím cười ngẩng đầu, đối diện với Đinh Hỷ:

- Cảm ơn người.

Đinh Hỷ hỏi:

- Cảm ơn ta? Tại sao lại cảm ơn ta?

Kim Thương Dư nói:

- Bởi vì người đã giải quyết dùm ta được một vấn đề khó khăn.

Đinh Hỷ hỏi:

- Vấn đề gì?

Kim Thương Dư nhìn ra xa xa dãy núi xanh đậm, ánh mắt bỗng hiện đầy vẻ ôn nhu, y chậm chậm nói:

- Ta đã mua mấy mẫu đất ở mé dãy núi xanh đằng xa kia, dựng lên mấy gian nhà, sau nhà còn có trồng trúc, bên cạnh trồng mai, hoa mai hồng trong đám trúc, còn có một con suối nhỏ.

Kim Thương Dư nói:

- Ta đã tính sau khi rửa tay quy ẩn, sẽ tới đó sống những ngày thanh nhàn còn lại.

Đình Hỷ nói:

- Chủ ý rất hay.

Đặng Đình Hầu nói:

- Một nơi quá được.

Kim Thương Dư lại thở ra, nói:

- Khô nổi cái phù danh hại người, cứ làm cho ta chân chừ mãi không hạ được quyết tâm, cũng không biết phải đợi đến chừng nào mới thả được gánh nặng xuống.

Đình Hỷ cũng thở ra nói:

- Phù danh hại người, thế nhân có mấy ai bỏ được gánh nặng ấy xuống được?

Kim Thương Dư nói:

- May mà ta gặp người, bởi vì người, mà ta hạ được quyết tâm.

Đình Hỷ hỏi:

- Quyết tâm bỏ gánh nặng ấy xuống?

Kim Thương Dư gật gật đầu.

Đình Hỷ hỏi:

- Quyết định chừng nào mới bỏ xuống?

Kim Thương Dư nói:

- Ngay bây giờ.

Y lại cười cười, cười thật thong thả, thật thoải mái, bởi vì y quả thật đã bỏ được cái gánh nặng của thanh danh phù phiếm.

Y không còn có cái hùng tâm muốn cùng người tranh thắng, y không còn muốn vì một tí phù danh đó mà đi sống chết với người khác.

Muốn cởi bỏ cái nút thắt buộc đó không phải là một điều dễ dàng, y đáng được có cảm giác thung dung, thoải mái.

Có điều không biết trong lòng y có thật sự buông được hết chằng, có còn cảm giác ngơ ngẩn, cay cay không?

Điều đó dĩ nhiên chỉ có một mình y biết được.

- Các ông có rãnh rồi, cứ việc đến nơi dãy núi đó tìm tôi.

- Tôi nhớ, sau nhà ông có trồng trúc, phía trước có trồng hoa mai.

- Trong nhà tôi còn có rượu.

- Được, tôi còn chưa chết, sẽ nhất định lại thăm.

- Được, tôi còn chưa chết, sẽ nhất định chờ ông.

Kim Thương Dư bây giờ đã trấn định, đã thung dung hẳn ra.

Một người chỉ cần thua đẹp, bỏ đi thung dung, thì thua đã có sao, bỏ đi đã có sao?

x X x

Mặt trời còn chưa xuống, Kim Thương Dư đã đi tận xa tít.

Đặng Định Hầu bỗng nhiên thở ra, nói:

- Xem ra người này quả thật là một hảo hán.

Đinh Hỷ nói:

- Y vốn vẫn thế.

Đặng Định Hầu nói:

- Người nhìn người cũng giỏi lắm.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi vốn vẫn vậy.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người cũng giải quyết được vấn đề một số người không giải quyết được.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi cũng giải quyết đùm ông vấn đề đó?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta đang không biết làm sao cho Dư Tam Gia và Vương đại tiểu thư ngừng tay, người có cách.

Đinh Hỷ nói:

- Cách của tôi trước giờ rất hữu hiệu.

Đặng Định Hầu thở dài:

- Bất kể cách của người đúng hay sai, tốt hay xấu, quả thật rất có hữu hiệu.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy người ta đều gọi tôi là Đinh Hỷ thông minh.

Đặng Định Hầu bật cười.

Đinh Hỷ nói:

- Ông có biết tôi còn có một điểm rất hay nữa không?

Đặng Định Hầu nói:

- Không biết.

Đinh Hỷ nói:

- Điểm hay nhất của tôi là, không đủ nghĩa khí.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Không đủ nghĩa khí?

Đinh Hỷ nói:

- Người bạn duy nhất của tôi bây giờ đang nằm ra đó, tôi lại để cho người đâm y bị thương bỏ đi khơi khơi, còn đứng đây nói chuyện bá láp với ông.

Hiện tại, Tiểu Mã đang nằm trên giường, chiếc giường của Hồng Hạnh Hoa.

Người mập mập đều thích ngủ trên giường cứng, người còn trẻ đều thích ngủ trên giường cứng, Hồng Hạnh Hoa không mập, cũng không còn trẻ.

Giường của bà ta rất mềm, vừa mềm vừa lớn.

Hồng Hạnh Hoa than thở nói:

- Phải tới bảy chục tuổi rồi ta mới tập ngủ một mình được.

Đặng Định Hầu nhin không nổi hỏi theo:

- Năm nay bà đã được bảy mươi chưa?

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt nói:

- Ai nói ta đã được bảy mươi? Năm nay ta chỉ mới sáu mươi bảy.
Đặng Định Hầu muốn cười, mà không cười, bởi vì y thấy Tiểu Mã đã mở mắt ra.
Tiểu Mã vừa mở mắt, câu đầu tiên y nói là:
- Tiểu Lâm đâu rồi?
Đình Hỷ không nói gì.
Tiểu Mã nói:
- Cô ấy rất ngoan, rất thành thật.
Đình Hỷ không nói gì.
Tiểu Mã nói:
- Tôi biết cô ấy đối xử với tôi rất tốt.
Đình Hỷ hững hờ nói:
- Vậy mà người vì cô ta bị thương, cô ta lại bỏ đi đâu mất.
Tiểu Mã cắn chặt răng, một hồi thật lâu, mới từ từ nói:
- Cô ấy nhất định có lý do phải bỏ đi.
Đình Hỷ nói:
- Cô ta chẳng để lại lý do.
Tiểu Mã nói:
- Anh ... Có phải anh không thích cô ấy?
Đình Hỷ nói:
- Ta chỉ bất quá muốn đề tĩnh chú một chuyện.
Tiểu Mã lắng tai nghe.
Đình Hỷ nói:
- Bất kể ra sao, cô ta đã bỏ đi rồi, chú sẽ không bao giờ gặp lại cô ta, vì vậy ...
Tiểu Mã hỏi:
- Vì vậy làm sao?
Đình Hỷ nói:
- Vì vậy tốt nhất chú nên quên cô ta thôi.
Tiểu Mã lại cắn răng trầm mặc một hồi thật lâu, bỗng nhiên dùng sức đấm một quyền xuống giường, lớn tiếng nói:
- Quên thì quên, chuyện đó cũng chẳng có con mẹ gì là hay ho.
Đình Hỷ bật cười, y mỉm cười nói:
- Ta đang lấy làm kỳ quái, tại sao đã lâu lắm không nghe chú chửi thề, ta cứ ngỡ cái tên vương bát đản này đã biến đổi tính tình.
Tiểu Mã cũng bật cười lên, y lồm cồm muốn ngồi dậy.
Đình Hỷ hỏi:
- Chú tính làm gì vậy?
Tiểu Mã nói:
- Đi theo anh.
Đình Hỷ hỏi:
- Chú đi theo được sao?
Tiểu Mã nói:
- Chỉ cần tôi còn tý hơi thở, lão rùa đen anh đi đâu, tôi cũng theo đó, có bò cũng bò theo.
Đình Hỷ cười lớn nói:

- Được, đi thì đi.

Hồng Hạnh Hoa cười tí mắt nhìn bọn họ.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Hai đứa rùa đen tui bây quả thật là bạn bè tốt với nhau, nghĩa khí lắm ...

Câu nói vừa chưa thốt ra xong, bà ta bỗng nhảy dựng lên, tát cho Đinh Hỷ một bạt tai.

Đinh Hỷ bị tát cho ngẫn người ra đó.

Hồng Hạnh Hoa nhảy chồm chồm lên mắng lớn:

- Nhưng tại sao người không thử nhìn xem nó bị thương nặng tới đâu, không lẽ người muốn cho nó què luôn, muốn cho nó suốt đời bò theo người sao?

Đinh Hỷ chỉ còn nước cười khổ.

Hồng Hạnh Hoa chỉ vào mũi y, hần học nói:

- Người muốn cút, thì cút ngay đi, càng xa càng tốt, nhưng cái tên vương bát đản này phải nằm trên giường đây, bất kể là ai muốn đem nó đi, ta sẽ chặt đi hai cái chân của nó.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng cháu ...

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt hỏi:

- Người làm sao? Người có cút hay không?

Cánh tay của bà ta lại đưa lên, Đinh Hỷ lần này đã học khôn, y đã nhảy ra ngoài xa, cười vớ vẩn nói:

- Cháu cút, cháu cút ngay bây giờ.

Tiểu Mã nhin không nổi kêu lên:

- Anh không đem tôi đi theo thật sao?

Câu nói ấy còn chưa thốt ra xong, mặt y đã ăn phải một cái bạt tai.

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt nói:

- Người kêu quỷ quái gì đó? Có phải muốn ta vá cái miệng lại không?

Tiểu Mã đưa bản mặt khổ sở ra nói:

- Cháu không muốn.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Vậy thì mau mau ngoan ngoãn nằm yên đó cho ta.

Tiểu Mã quả thật nằm yên ra đó.

Trước mặt Hồng Hạnh Hoa, cái gã Tiểu Mã Phần Nộ đã biến thành Chú Dê Con Nghe Lời.

- Người còn không cút đi? Tính chờ ta chặt cặp giò người đấy chằng?

Hồng Hạnh Hoa đang cầm cây chổi lên, chạy lại đánh Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ vội vàng nhảy ra ngoài, chạy một hơi ra tới sân, chạy luôn ra tới cỗ xe đang chờ bên ngoài, mới thở phào một hơi, cười khò nói:

- Lão thái bà hung quá.

Đặng Định Hầu dĩ nhiên cũng chạy theo ra, cũng thở dài nói:

- Thật tình hung hãn muốn chết người.

Đinh Hỷ nói:

- Ông gặp một bà lão hung dữ như vậy bao giờ chưa?

Đặng Định Hầu nói:

- Chưa.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi cũng chưa thấy người thứ hai.
Đặng Định Hầu hỏi:
- Ngươi sợ bà ta thật sao?
Đinh Hỷ nói:
- Giả đấy.
Đặng Định Hầu cười lớn, nói:
- Xem ra, bà ta cũng không phải là tổ mẫu của ngươi.
Đinh Hỷ nói:
- Không phải.
Đặng Định Hầu hỏi:
- Là ...
Đinh Hỷ ngắt lời y, nói:
- Nhưng lúc tôi không có cơm ăn, chỉ có bà ta là người cho tôi cơm, lúc tôi không có áo quần mặc, chỉ có bà ta là người cho tôi y phục, có lúc tôi bị ăn đòn, bị thương, chỉ cần tôi nhớ đến bà ấy, trong lòng sẽ không thấy đau đớn lắm.
Đặng Định Hầu nói:
- Bởi vì ngươi biết, chỉ cần lại đây, bà ta sẽ chăm sóc cho ngươi.
Đinh Hỷ gật gật đầu, mỉm cười nói:
- Chỉ tiếc là bà ta tuổi tác hơn tôi chút xíu, không thì tôi đã lấy bà ta làm vợ rồi.
Đặng Định Hầu nhìn y chăm chú cả nửa ngày, bỗng nhiên hỏi:
- Ngươi thật không nghĩ đến chuyện lấy vợ sao?
Đinh Hỷ cười nói:
- Có phải ông đang tính làm mai cho tôi không đấy?
Đặng Định Hầu nói:
- Ta quả có một người rất thích hợp, rất xứng đôi với ngươi.
Đinh Hỷ hỏi:
- Ai?
Đặng Định Hầu nói:
- Vương đại tiểu thư.
Đinh Hỷ bỗng hết cười, y vênh mặt lên nói:
- Ông thích cô ta, tại sao không lấy cô ta làm vợ đi?
Đặng Định Hầu cười nói:
- Không phải là ta không nghĩ tới, chỉ tiếc là ta tuổi tác cũng hơi lớn hơn một tý, trong nhà lại có một con cạp cái ở đó rồi.
Đinh Hỷ nghinh mặt cười nhạt nói:
- Vui quá vui quá, tại sao con người ông bỗng dưng lại biến thành thú vị quá chừng.
Đặng Định Hầu nói:
- Bởi vì ...
Y còn chưa kịp nói gì, bỗng ầm lên một tiếng lớn, cỗ xe lớn vừa xe vừa ngựa đã lọt vào trong một cái hố lớn.
Đinh Hỷ ngược lại cười phì lên.
Đặng Định Hầu cũng ngồi yên một chỗ, không những vậy còn không thay đổi sắc mặt.
Đinh Hỷ cười nói:

- Cái món ngựa xe lọt vào hồ này vốn là một trong những nghề ruột của tôi, không ngờ hôm nay lại có người đem nó ra đối phó với tôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Sao người biết người ta muốn đối phó với người?

Đình Hỷ cười cười nói:

- Tôi biết, đây chỉ là chuyện báo ứng.

Bấy giờ đang có người dùng dao gõ vào trên trần cỗ xe, lớn tiếng nói:

- Người trong xe mau mau đi ra, đại lão bản chúng ta có chuyện muốn nói với các người.

Đình Hỷ nhìn Đặng Định Hầu nói:

- Ông có biết chung quanh đây có đại lão bản nào không?

Đặng Định Hầu nói:

- Ở đây cũng gần Loạn Thạch Cương lắm, coi như đã là địa bàn của các người, người phải biết rõ hơn ta.

Đình Hỷ nói:

- Hiện tại chung quanh đây, đại lão bản duy nhất chỉ có mình ông.

Người bên ngoài lại cất tiếng đục, trần xe cơ hồ đã bị gõ lũng ra.

Đình Hỷ nói:

- Ông có ra không?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Không ra có được không.

Đình Hỷ nói:

- Không được.

Đặng Định Hầu bất giác cười khỏ nói:

- Ta xem cũng không được.

Đình Hỷ mở cửa xe ra nói:

- Mời.

Đặng Định Hầu nói:

- Mời người trước, dù gì người cũng là khách của ta.

Đình Hỷ nói:

- Nhưng tuổi tác ông lớn hơn tôi, trước giờ tôi vẫn kính trọng người trưởng bối.

Đặng Định Hầu nói:

- Người biến thành khách khí hồi nào thế?

Đình Hỷ cười nói:

- Lúc này tôi nghe có tiếng cung tên giương ra, tôi đã quyết tâm khách khí với ông.

Đặng Định Hầu cười lớn.

Dĩ nhiên y cũng đã nghe tiếng cung tên bên ngoài.

Người đã mai phục, cung tên đã chờ sẵn, chỉ cần ló đầu ra, thân hình sẽ bị tên cắm vào như một con nhím.

Có điều bọn họ vẫn đang cười khoan khoái với nhau.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta ra ngoài trước bị loạn tiễn cắm phải, người sẽ làm sao đây?

Đình Hỷ nói:

- Lúc đó tôi sẽ như con rùa rụt cổ, rụt vào trong xe, dù bọn họ có kêu tổ tông tôi lên, tôi cũng không thềm ló ra.

Đặng Định Hầu cười lớn:

- Chủ ý quá hay.

Đình Hỷ nói:

- Đừng quên tôi là Đình Hỷ thông minh, nghĩ ra điều gì đều là hay ho cả.

Đặng Định Hầu cười lớn bước ra khỏi xe, đứng ngoài đó một hồi thật lâu, vẫn chưa biến thành một con nhím.

Một người đang đứng cao cao đối diện với y ở phía trên, từ xe nhìn tới, chỉ thấy hai chân của người đó.

Một đôi chân rất xinh xắn, rất linh xảo, mang một đôi giày gai và mặc chiếc áo gai màu trắng.

Đây là chân của một người đàn bà.

Đàn ông dĩ nhiên không có cặp chân của đàn bà, cái vị đại lão bản này là một người đàn bà sao?

Đình Hỷ ở trong xe hỏi vọng ra:

- Ngoài đó ra sao vậy?

Đặng Định Hầu nói:

- Bên ngoài trời tốt lắm, không lạnh cũng không nóng.

Đình Hỷ nói:

- Nếu vậy, tôi ra không được rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đình Hỷ nói:

- Tôi chịu không nổi thời tiết tốt như vậy, ra ngoài sẽ bị trúng gió.

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ trời cũng sắp đổ đó, hình như sắp có mưa rồi.

Đình Hỷ nói:

- Vậy thì tôi lại càng không ra được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người sợ bị mưa ướt sao?

Đình Hỷ nói:

- Sợ muốn chết luôn.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chẳng qua, trời vẫn còn chưa mưa.

Đình Hỷ nói:

- Không lẽ ông muốn tôi ra đó chờ trời mưa?

Đặng Định Hầu thở ra, nhìn đại lão bản đang đứng mé trên bên cạnh cái hồ, cười khổ nói:

- Tên tiểu tử này hình như đã quyết tâm không chịu ra ngoài.

Đại lão bản cười nhạt nói:

- Không muốn ra cũng phải ra.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người có cách làm cho y phải ra khỏi xe?

Đại lão bản nói:

- Hắn không ra, ra sẽ đốt xe.

Đặng Định Hầu lại thở ra một tiếng nói:

- Ta đã biết quá, trên đời này, nếu có người nào đối phó được với Đinh Hỷ, người đó nhất định là Vương đại tiểu thư.

Cái vị đại lão bản này chính là Vương đại tiểu thư.

Bốn gã đại hán đứng sau lưng cô, gánh theo cây Bá Vương thương, tám gã đại hán giương cung lấp tên, bao vây kín mít.

Đỗ Nhược Lâm đang ngồi xa xa dưới một gốc cây, đang dùng một cái lược lớn chậm chậm chải tóc.

Vương đại tiểu thư lạnh lùng nói:

- Chúng huynh đệ đây là những vị tiêu khách trong tiêu cuộc của ta, ta muốn bọn họ phóng hỏa, bọn họ sẽ lập tức phóng hỏa, ta muốn bọn họ giết người, bọn họ sẽ lập tức giết người.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta thấy được.

Vương đại tiểu thư nói:

- Vậy thì ngươi nên kêu gã họ Đinh mau mau bò ra đây.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ra rồi thì sao nữa?

Vương đại tiểu thư nói:

- Chỉ cần y thành thật trả lời cho ta một câu hỏi, ta nhất định sẽ không làm khó dễ gì với y.

Đặng Định Hầu nói:

- Được, tôi vào trước thương lượng xem ra sao.

Y vừa tính bước vào, bỗng nhiên bình một tiếng, đỉnh xe đã bị đục phá một lỗ lớn.

Một người trong xe bay thẳng lên, thân pháp vừa nhanh vừa hung mãnh, xem ra ít nhất có thể xung lên tới ba trượng.

Có điều y chỉ tối đa nhảy lên được ba thước.

Trên cái hồ đã có một tấm lưới vừa thô vừa lớn phủ xuống chung quanh.

Đặng Định Hầu thở dài, cười khổ nói:

- Ta đã biết mà, ngươi gặp phải Vương đại tiểu thư, là tự đâm đầu vào lưới.

Đinh Hỷ vênh mặt lên, ngồi trên nóc xe, lạnh lùng nói:

- Vui quá vui quá, con người ông quả thật quá thú vị.

Bình thời, y gặp chuyện như vậy vẫn còn cười được, bây giờ không thấy y cười.

Cũng không biết tại sao, y gặp phải Vương đại tiểu thư, ngay cả cười cũng không cười nổi nữa.

Vương đại tiểu thư cũng không cười, cô vênh mặt lên nói:

- Trên này có tám cây cung, nhưng nếu ngươi động đây, trong khoảnh khắc sẽ có năm mươi sáu mũi tên bắn ra.

Đinh Hỷ không động đây.

Y nhìn ra được những gã đại hán đó đều là tay cung tiễn thủ rất giỏi.

Vương đại tiểu thư cười nhạt hỏi:

- Sao ngươi không thử động đây đi?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì ta đang chờ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Chờ gì?

Đình Hỷ nói:

- Chờ cô hỏi ta chuyện cô muốn hỏi.

Vương đại tiểu thư cắn chặt môi, cô mà khẩn trương lên, là cắn chặt môi.

Rốt cuộc cô muốn hỏi Đình Hỷ chuyện gì? Tại sao lại khẩn trương quá như vậy?

Đặng Định Hầu nghĩ không ra.

Vương đại tiểu thư rốt cuộc cất tiếng lạnh lùng nói:

- Tuy người làm nhiều chuyện bậy bạ, ta nể mặt Đặng Định Hầu, chẳng thèm gây chuyện với người, chẳng qua có hai chuyện, ta không thể không hỏi người cho rõ ràng.

Đình Hỷ nói:

- Cô hỏi đi!

Gương mặt của Vương đại tiểu thư bỗng biến thành xanh lè, hai bàn tay nắm chặt lại, cô cắn chặt môi rồi, mới hỏi từng tiếng một:

- Ngày mười ba tháng năm năm nay, người ở đâu?

Đình Hỷ nói:

- Cô phí bao nhiêu đó công lao, đào một cái hang lớn như vậy, chỉ để hỏi ta có câu đó sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Đúng vậy, ta muốn hỏi người chính là câu đó, vì vậy, tốt nhất người nên trả lời thành thực cho ta.

Xem ra không những cô khẩn trương, mà còn kích động, ngay cả giọng nói cũng run rẩy lên.

Ngày mười ba tháng năm, Đình Hỷ ở đâu, lại có quan hệ gì đến cô?

Tại sao cô lại khẩn trương như vậy?

Đặng Định Hầu càng nghĩ không ra.

Đình Hỷ cũng nghĩ không ra, y bỗng thở ra một hơi nói:

- May mà cô hỏi mười ba tháng năm, coi như vận khí của ta cũng không đến nỗi tệ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tại sao?

Đình Hỷ nói:

- Bởi vì cô hỏi ngày nào khác, ta sẽ quên mất lúc đó mình đang ở đâu.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Còn chuyện mười ba tháng năm thì người lại nhớ?

Đình Hỷ gật gật đầu nói:

- Bởi vì hôm đó, ta làm một chuyện rất khoái trá.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Chuyện gì?

Hai bàn tay cô nắm càng chặt lại, toàn thân đang run rẩy cả lên.

Nhưng Đình Hỷ đang quay đầu lại, nói với Đặng Định Hầu:

- Ông có biết hôm đó tôi làm chuyện gì không?

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ta biết, dĩ nhiên là ta biết.

Vương đại tiểu thư lớn tiếng hỏi:

- Hôm đó y đã làm chuyện gì?

Đặng Định Hầu đáp:

- Y ăn cướp tiêu xa của ta.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Có biết là cướp tiêu ở đâu không?

Đặng Định Hầu đáp:

- Gần đâu Thái Nguyên.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Người không nhớ lắm?

Đặng Định Hầu đáp:

- Chuyện gì khác ta còn quên, chuyện này quên không được.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu đáp:

- Ta có ít nhất ba mươi vạn năm ngàn lý do.

Vương đại tiểu thư không hiểu.

Đặng Định Hầu cười khỗ nói:

- Vì chuyện đó, mà ta phải bồi thường mất ba mươi vạn năm ngàn lượng bạc, mỗi lượng đều có thể làm ta nhớ rất rõ chuyện đó.

Vương đại tiểu thư không nói gì nữa, xem biểu tình trên gương mặt cô, hình như cô đang thở phào một hơi, mà cũng hình như thất vọng vô cùng.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bây giờ cô còn chuyện gì hỏi nữa không?

Vương đại tiểu thư nói:

- Dĩ nhiên là còn.

Đinh Hỷ hỏi:

- Còn?

Vương đại tiểu thư lạnh lùng nói:

- Ta hỏi người, ta và họ Đur đang đấu thương với nhau, can hệ gì đến người mà người xía vào? Các người dựa vào đâu mà nhiều chuyện thế?

Đinh Hỷ nói:

- Hình như cô vừa mới nói tức thì, những chuyện đó cô không tính nữa mà.

Vương đại tiểu thư nói:

- Hiện tại ta cứ muốn tính thì sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tiểu Mã vốn muốn trợ giúp cô.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Trợ giúp gì?

Đinh Hỷ nói:

- Y sợ cô thua rồi sẽ bị chết mất.

Vương đại tiểu thư tức giận nói:

- Không lẽ y không thấy rằng, chỉ trong vòng hai mươi chiêu nữa, ta sẽ đánh bại gã Du Tam Thương ấy sao?
- Đình Hỷ nói:
- Y nhìn không ra.
- Vương đại tiểu thư hỏi:
- Không lẽ y là kẻ mù?
- Đình Hỷ nói:
- Mắt của y mà nhìn thấy rõ ràng, tại sao lại thấy cái vị Đồ đại tiểu thư kia vừa ngoan ngoãn vừa thành thật? Không những vậy còn đối xử với y rất tốt?
- Vương đại tiểu thư nói:
- Bất kể cô ta là hạng người nào, không can hệ gì đến ngươi.
- Đình Hỷ nói:
- Ta cũng không muốn xen vào.
- Vương đại tiểu thư nói:
- Gã họ Mã kia tốt nhất cũng đi xa xa ra, đừng có để cho ta đụng phải.
- Đình Hỷ nói:
- Tôi cũng sẽ nói cho y biết.
- Vương đại tiểu thư nói:
- Dù đàn ông trong thiên hạ này có chết hết đi, ta cũng không để cho Tiểu Lâm lấy phải y.
- Đình Hỷ nói:
- Cảm ơn, cảm ơn.
- Vương đại tiểu thư cắn chặt môi, hần học trừng mắt nhìn y một cái, nói:
- Ta đã nói hết rồi đó, bây giờ ngươi có thể quỳ xuống được rồi.
- Đình Hỷ hỏi:
- Quỳ xuống?
- Vương đại tiểu thư nói:
- Không những phải quỳ xuống, mà còn cung kính lạy ba lạy cho ta.
- Đình Hỷ hỏi:
- Tại sao tôi phải quỳ xuống lạy?
- Vương đại tiểu thư nói:
- Bởi vì ta nói vậy.
- Đình Hỷ hỏi:
- Bởi vì các vị huynh đệ đây của cô biết bắn liên châu tiễn?
- Vương đại tiểu thư nói:
- Không sai tý nào.
- Đình Hỷ bật cười.
- Nụ cười của y có nhiều loại, hiện giờ, y đang cười đây là loại không làm cho người ta vui thích.
- Vương đại tiểu thư trừng mắt hỏi:
- Ngươi khinh thường liên châu tiễn của chúng ta?
- Đình Hỷ hững hờ nói:
- Liên châu tiễn của các ngươi rút cuộc dài hay ngắn, tròn hay nhọn, ta còn chưa thấy qua.
- Vương đại tiểu thư tức giận nói:

- Người muốn thưởng thức sao?

Đình Hỷ nói:

- Rất muốn.

Vương đại tiểu thư cười nhạt nói:

- Ta vốn không muốn người đoán mệnh lắm, người có chết cũng không thể oán ta.

Đình Hỷ lại cười cười, nói:

- Cô yên tâm, ta chết không được đâu.

Y bỗng nhiên đứng dậy, kéo cái lưới trên đầu ra, y kéo một cái là xé cái lưới ra một đường lớn.

Vương đại tiểu thư biến sắc, khè la lên:

- Không được để y chạy, giữ lại!

Tiếng la vừa vang lên, cung tên đã bật ra, tám cây cung cung, bảy mũi tên liên châu, tiếng động xé gió rít lên, loạn tiễn như phi hoàng bay lại tới tấp.

Hai bàn tay của Đình Hỷ giống như con chim sẻ chuyên môn ăn hoàng trùng, mũi nào bay lại, y đều chụp lấy bẻ một cái, mùi mùi y chụp mùi mùi, trong khoảnh khắc y đã chụp hết năm mươi sáu mũi tên cầm trong tay.

Sau đó, năm mươi sáu mũi tên, như một đường chỉ, từ trong tay của y bay vùn vụt ra, cắm vào gốc cây bên cạnh chỗ Đỗ Nhược Lâm đang ngồi.

Đình Hỷ đột nhiên hét lên một tiếng lớn:

- Gãy!

Năm mươi sáu mũi tên cắm trên cây cổ thụ lập tức gãy thành mấy khúc rớt lả tả xuống, chỉ còn để mũi tên bóng loáng đâm lút vào trên cây.

Đình Hỷ phỉ phỉ tay, mỉm cười nói:

- Xem ra, món liên châu tiễn này ngay cả một con heo còn không bắn chết nổi.

Vương đại tiểu thư sắc mặt xanh lè, cặp môi run rẩy, cô còn nói được lời nào nữa.

Đình Hỷ tươi tắn nói:

- Tôi ở lại đây, chẳng qua chỉ muốn nghe cô ta hỏi tôi chuyện gì, cỡ cái loại liên châu tiễn này, dù có một ngàn tám trăm mũi, tôi muốn đi là đi muốn lại là lại.

Vương đại tiểu thư cắn môi hằn học nói:

- Được lắm, được lắm.

Đình Hỷ hỏi:

- Bây giờ cô còn muốn ta quỳ xuống cúi đầu không?

Vương đại tiểu thư hỏi lại:

- Bây giờ người muốn gì?

Đình Hỷ hỏi:

- Cô có biết đọc không?

Vương đại tiểu thư nhìn y lom lom, hình như muốn gõ thũng hai lỗ thật lớn trên đầu y.

Đình Hỷ nói:

- Nếu cô đọc được chữ, tại sao không quay đầu lại nhìn cho rõ một tý?

Vương đại tiểu thư quay đầu lại, mới phát hiện ra, năm mươi sáu mũi tên, bày thành hai chữ trên cây:

- Tái kiến.

Đây là thủ pháp gì vậy? Kinh lực gì vậy?

Vương đại tiểu thư hít vào một hơi thật dài, hình như không muốn quay đầu lại nữa.
Cô quả thật không cách nào quay đầu lại đối diện Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ nói:

- Hai chữ đó cô có nhận ra không?

Vương đại tiểu thư dậm chân một cái, bỗng nhiên nhảy lên ngựa, ra roi chạy như bay đi mất.

Chỉ nghe giọng của cô từ xa xa vọng lại:

- Ai muốn gặp lại người, người đó là vương bát đản!

- - - o O o - - -